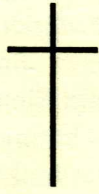

Johanna Marie Viquerat

F. 19.06.1912 D. 18.04.2001

*Langstrand kirke
Torsdag 3. mai 2001*

Eva Synøve Melbye
F. 31.01.1915 D. 04.04.2001

Tjølling kirke
Onsdag 11. april 2001

Hjem til Gud

■ **Johanna Thorsen Viquerat**, født 19. juli 1912, tidligere misjonær, døde 18. april.

Som ung gikk hun misjonskurs i Oslo, og virket noen år som evangelist i Norge. Høsten 1942 ble Johanna antatt som Pinsemenigheten Betanias andre misjonær til Kongo. På grunn av krigen, skjedde utreisen først i 1946.

Arbeidsstedet var bl.a. i Kitutu. Hun arbeidet som evangelist, sykepleier og jordmor, samt at hun underviste i skolen. Hun var to perioder i Kongo, fram til 1958.

Hun ble gift med den belgiske pastoren Leon Viquerat, og de bosatte seg i Belgia. Hun kom i 1978 tilbake til Norge.

I mange år har hun bodd sammen med Aida Margareth Pettersen i Larvik. Aida har gitt mye omsorg og hjelp til Johanna.

Johanna Viquerat ble begravet fra Langestrand kirke i Larvik 3. mai. Det ble lagt ned krans fra bl.a. PYM.

Vi lyser fred over hennes minne!

Pinsemenigheten Betania
RUDOLF LEIF LARSEN

En inderlig takk

for all medfølelse ved vår kjære Johanna Viquerats bortgang. En spesiell takk til Larvik sykehus, avd. medisin, takk for kjærlighet og omsorg.
Aida Margareth Pettersen

Hjem til Gud

■ **Johanna Viquerat**, misjonær, har gått hjem til Gud.

En lys begravelseshøytid ble holdt i Langestrand kirke da mange slektninger og venner var samlet for å ta avskjed med Johanna Viquerat. Etter Johanna Viquerats ønske forrettet pastor Wasti Feldt. Solist var pastor Leif Karlsson. Hvite blomsterarrangement var plassert på og omkring kisten samt i kirkens midtgang. Minnetale ble holdt av Alvin Breverud for PYM, og av Kristian Østerhaug for Betania, Larvik. Kisten ble båret til gravens ro av en barn- domsvenn, Aida Pettersen, og nære slektninger.

Johanna Viquerat ble født 19. juni 1912, og fikk hjemlov 18. april 2001. I minnestunden for-

talte Afrika-misjonærene Elsie-Mia Taranrud og Kate Andersen, samt Belgia-misjonær Ingegerd Johansson, mange minner om en trofast og sjenerøs Herrens tjenerinne.

Allerede som 19-åring besluttet Johanna å tjene Herren. Hun begynte som evangelist i Telemark og på andre steder i Norge. Utdannelse til jordmor fikk hun i København. I 1946 gikk ferden til kallets land, Belgisk Congo. Der arbeidet hun, med stor kjærlighet til folket, i ni år. Hun ble kalt for La Bienaimée – den elskede.

I 1958 inngikk hun ekteskap med misjonær Leon Viquerat, og arbeidsfeltet ble Belgia; fra Afrikas varme til vinterkulden i Charleroi. Der fantes ingen sentralvarme. Den den eneste varmekilden var en stor komfyr i kjøkkenet og en kamin i rommet. Disse måtte fyres opp med kull. Hver morgen måtte Johanna rengjøre ovnen, tømme den for aske og fylle med med kull. Dette var tungt arbeid i den kalde årstiden.

Misjonær Ingegerd Johansson så på nært hold vennene Viquerats hengivne tjeneste for Gud. Selv ble hun svært syk av en tropisk sykdom med 40 i feber i lang tid. Hver natt byttet Johanna hennes svettevåte klær, stelte henne og ba for henne natt og dag til hun ble bedre. Det var en kjærlighetshandling som Ingegerd aldri kan glemme.

Personlig takker jeg Gud for de år som Johanna Viquerat har vært vår misjonær i Gileadfor- samlingen i Göteborg. Jeg har mange bevis på hennes varme og sjenerøsitet i form av hilsninger fra hennes kjære Larvik. Nå hviler hun der på et skjønt sted mot himmel og hav. Lyse og fargesterke minner vil fortsette å leve – etter et menneske som var utrustet med det som er størst av allt: Kristi kjærlighet.

WASTI FELDT

Min kjære mor, vår elskelige bestemor, oldemor, søster og tante, og min umistelige venninne

Misjonær

Johanna Marie Viquerat

født Thorsen
den 19. juni 1912
døde til hvile i dag

Larvik, 18. april 2001

*Stille levde du et liv
for andre.*

Av kjærlighet gav du alt.

Dorothee Minoretta

André og Astrid
Roger og Heidi
Aase

Aida Margareth

Begraves fra Langestrand kirke torsdag 3. mai kl. 12.00. Like kjært som blomster er en gave til kreftsaken.

MINNEORD

Et uendelig kjært menneske har lagt ned sin vandringsstav. Johanna Thorsen Viquerat var en lun og forsiktig person, hadde alltid en hjelpende hånd, et varmt smil og veldig mye kjærlighet å gi til alle. Misjonæren i henne levde også her hjemme. Hele livet levde hun for å hjelpe andre, trøste og lindre smerte.

I hele 30 år arbeidet Johanna i andre land. I datidens Belgisk Kongo arbeidet hun i 12 år som misjonær, jordmor og sykepleier, og hun underviste også i skolen.

Så var Belgia neste stopp, der hun virket sammen med sin mann som var pastor der. Her ble Johanna i 26 år. I 1978 kom hun hjem til Larvik for å få en velfortjent hvile. Men da begynte sykdommen, en meget alvorlig kreftsykdom som tok veldig på henne. Etter en tid så det lysere ut, men sykdommen kom tilbake. Og etter det gikk det ikke så bra.

Men Johanna var optimist til det siste. Aldri hørte jeg at hun klaget. Jeg har aldri møtt et mer takknemlig menneske. Jeg var så heldig å få ha henne hos meg i mange år. Det var en glede og et privilegium å få hjelpe henne, for hun var et sjeldent fint menneske.

Det er blitt så tomt i stua uten Johanna. Det som lindrer sorgen, er vissheten om at vi møtes snart igjen. Nå har hun ingen smerter mer, og vi unner henne hvilen. Fred med hennes minne.

Aida Margareth
Pettersen

Min kjære umistelige datter, søster og svigerinne. Vår snille gode tante og niese og kusine. Mitt elskede barnebarn.

Aase Karine Jakucs

født 21. desember 1960
døde så altfor tidlig fra oss

Skien, 1. april 2002

*«Nå er du borte
fra all din smerte,
nu hviler du trygt
ved Jesu hjerte.»*

Aase

Kristian og Sylvi
Henrikke, Amalie, Nora

Margaretha
mormor

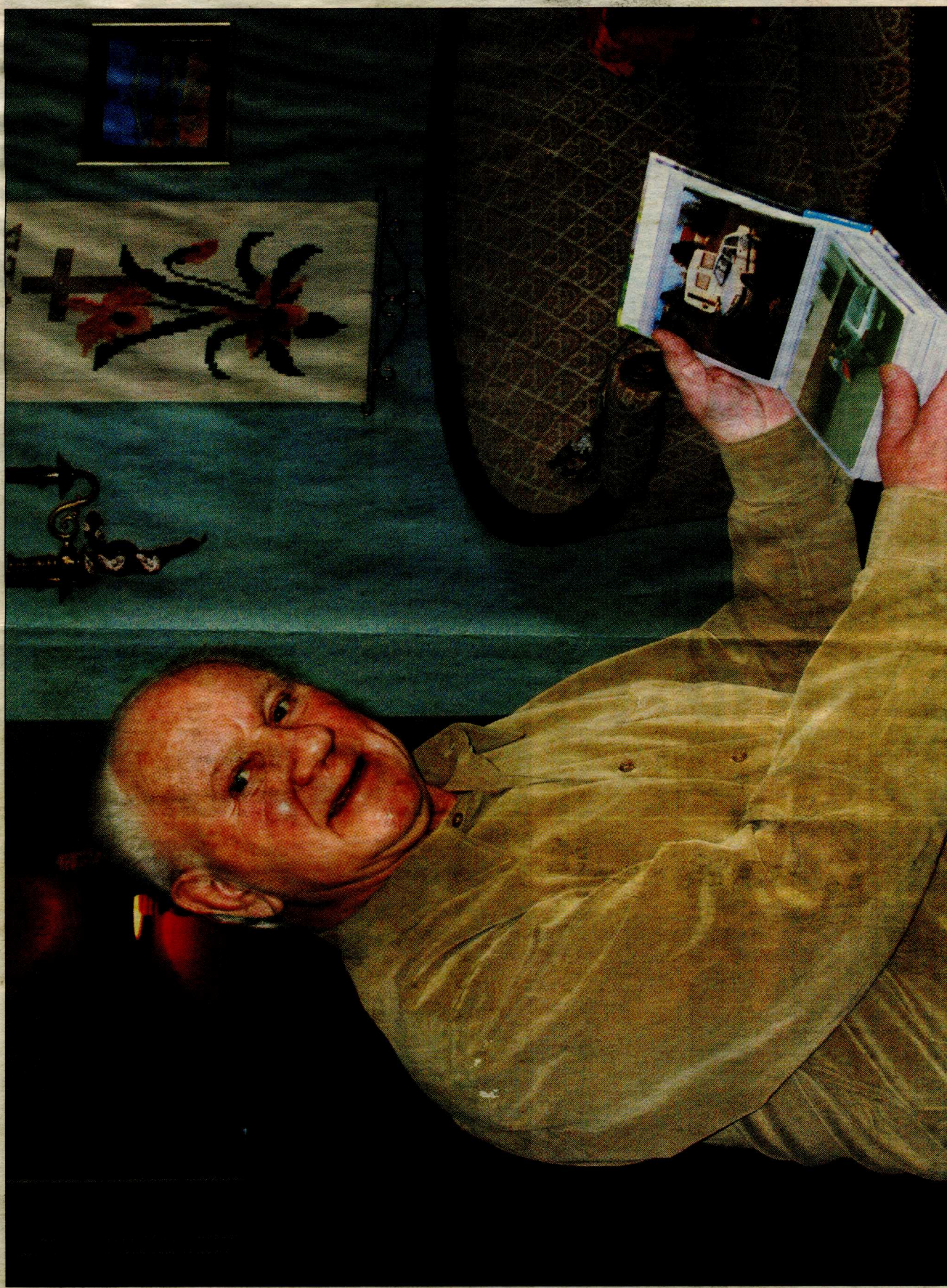
Øvrige familie

Bisettes fra Stavern kirke,
onsdag 10. april kl. 12.30.

RAFFIKK

RADIO/TV • KULTUR • VÆRET

Fredag 8. februar 2

Øivind (78) – en

Har nå tatt i bruk sin bil nummer 94 – har satt 100

Øivind Grønning er en glad gutt – en bilglad og bilgal «ungdom» på 78 som synes aldri å få nok av biler. I år-enes løp har han hatt 94 personbiler – i tillegg til noen busser, lastebiler og rundt 12 campingvogner – blant dem Norges største.

Han bryter litt på «trøndersvensk» og forteller gjerne om de 16 bilene han hadde på svenske skilter i løpet av 4 1/2 år. De fleste av dem kjørte han mer eller mindre lovlig i Norge – men han understreker at han hadde svensk førerkort.

– I 1960 ble det slutt med kjøpetillatelsen på nye biler, og da kjøpte jeg den første Renault'en, sier Grønning – han har hatt femten av dem totalt. 11 av dem var fabrikknye. I «samlingen» inngår de fleste modellene, fra Renault 4 via Renault 8 og Gordini til Dauphine.

Kollbøtte med «firer'n»

– «Firer'n» husker jeg godt, for den gjorde jeg en skikkelig kollbøtte med, ler han. – Det skjedde da differensialen låste seg og det ene hjulet fant på at

det skulle jobbe alene. Dermed snurra jeg rundt noen ganger og havnet til slutt på taket. Men det gikk jo bra, legger han til.

Grønning har hatt mange staselige biler opp gjennom årene, men det hele startet med en Ford V8 lastebil som han hadde mens han bodde i Trondheim. Det var en 36-modell, og ganske sprek for sin alder!

«Bilan min» har han kalt lista som inneholder 89 objekter og altså ikke er ført helt ajour. Det kommer seg av at lista ble laget i årsskiftet 98/99, og det er kommet til noen siden den gangen.

Racer til å prute...

– Men Grønning, hvordan har du hatt råd til å skifte bil nesten som andre skifter skorte!?

– Nå er det jo ikke alle i «samlingen» som har vært nye. Men jeg tror jeg har vært flink til å prute. Jeg har prutet på alle sammen, og på den siste nå fikk jeg 4.000 kroner i avslag. Det har imidlertid ikke alltid vært lett å forklare for likningskontoret slike ting. Jeg husker jeg et år kjøpte fire Saab'er hos Gjestrum Larsen og da ble jeg innkalt til likningssjef Hultman som ba om en forklaring på hvordan jeg kunne ha kjøpt ny bil. – Jeg har ikke kjøpt ny bil, jeg har kjøpt fire stykker, svarte jeg – en ny og tre brukte! Det

godtok han. Hultman var en hyggelig mann.

– Ditt beste kjøp?

– Det må ha vært mens jeg bodde i Sverige. En Essex 31-modell sto til salgs for 1.200 svenske kroner, mange penger den gangen, og den klarte jeg å prute ned i 375 kroner foruten at jeg fikk nytt batteri med på kjøpet!

Ny bil i én måned

– Du må nødvendigvis ha hatt noen av bilene i ganske kort tid?

– Å ja da. En Mazda 323 hadde jeg bare i en måned, da kjøpte jeg en Kia. Mazda er absolutt ikke dårlig, jeg har hatt fjorten stykker. Det var bare det at den ikke helt passet meg og kona – det var en F-modell som rett og slett ble for lav.

Kia'en hadde vi i ett år, deretter ble det Toyota Yaris og nå Clío'en. Yaris'en er den som har vært best for meg og kona. Men den aller beste og gjeveste jeg har hatt i min eie må vel være en BMW – en av de store i serien – som ny kostet over en halv million. Den billigste jeg har kjøpt ny var en Renault med høyerratt og miles på speedometeret – den ga jeg 10.050 kroner for, forteller Grønning smilende i godstolen hjemme i Hovlandveien.

Øivind Grønning har også brukt sine campingvogner og flere av buss-

bilglad gutt

som mål før han gir seg

ene i jobbsammenheng. Han drev i sju år Larvik Persienne på Torstrand og fartet land og strand rundt. I bussene hadde han et lite verksted der persiennene ble tilmålt og laget.

Det lengste han har hatt en bil tror han er rundt to år, til gjengjeld har han hatt opptil tre biler samtidig. Før hadde ikke kona så mye å si når Øivind skulle bytte bil, men på de ti siste kjøpene har han hatt «mør» med som rådgiver og ikke minst for å kunne holde ham litt i skinnet!

Gamle synder

Rykter forteller om et par solide fartsbøter...

– Det har vel ikke vært til å unngå det! Jeg ble tatt to ganger i 150 i løpet av tre måneder – ja, det glemmer jeg aldri. Jeg skulle prøve en ny Volvo den første gangen.

Andre gangen lå jeg i en liten kø med en ordentlig lusekjører først. Til slutt braste jeg forbi, og lusekjøreren begynte plutselig å henge på meg. Da jeg kom opp i 150 slo de plutselig på sirenen – det var en sivil politibil. Jeg klarte å grine meg til å beholde lappen, sier Grønning og vil helst ikke snakke mer om gamle synder.

– Når skal du bytte bil igjen?

– Om en uke kanskje! roper fruene fra kjøkkenet.

– Nei, vi får se, kanskje blir dette

Den siste: Den siste bilen til Øivind Grønning – foreløpig – er årets modell av Renault Clio. Han er fornøyd så langt, men hvor lenge?

den siste, sier Grønning. – Men se her, sier han da vi litt etter er nede for å ta Clio'en i øyesyn, – jeg slår stadig hodet oppi taket når jeg skal inn i bilen, man er jo ikke så myk som før. Kanskje blir det bytte likevel da!

– Jeg tilstår gjerne at jeg har bildilla, sier Øivind Grønning da vi tar

farvel. Undertegnede tror ikke han gir seg før et ikke uttalt mål om bil nummer 100 er vel i havn – kanskje om noen måneder...

Janke Mürer

33 16 30 47
janke.murer@op.no

Sang om tro i hverdagen

Den religiøse sangeren Svein-Anders Andersen fra Sandefjord har nå debutert med CD-platen «Tro i hverdagen». Platen, som er utgitt på privat basis, omfatter 14 sanger eller tekster skrevet av Afrika-misjonør Petra Sveum og Larvik-musikeren Jørn Odén Evertsen.

Ideen til platen fikk Andersen etter å ha lest et diktheft av Sveum. Han fant materialet såvist godt at han mente diktene burde få melodi og ende opp som plate. Han tok kontakt med Jørn Odén Evertsen som satte melodi til Sveums tekster, og som selv bidro med syv egne melodier og tekster. Med instrumental assistanse fra Evertsen, trompet, og fløytisten Astrid Bruun Trulsen, ble prosjektet satt i verk.

Som sanger har Andersen en god og fyldig stemme. Tekstuttalen er klar, og han er tydelig opptatt av budskapet tekstene bringer. Noen av sangene går vel dypt. Spesielt i «Si det alt til Jesus» burde han lagt opp tonehøyden en halv tone. Men røsten bærer også i dypden. Med flott akkompagnement på piano eller key board av Evertsen, er platen blitt et helstøpt produkt.

Sangene fremføres i ulike tempi, og enkelte melodier er svært sangbare og iørefallende. Det gjelder blant annet «Din vei» – signert Evertsen. Med fint fløytespill og følsomt key board-akkompagnement er melodien blant de beste innslagene på platen. Tidsaktuell er «Lær oss å takke» – en melodi som Evertsen skrev etter å ha sett et TV-program fra Kosovo. Han ønsker gjennom sangen å takke for hvor godt det er å bo i et trygt land.

Noen av tekstene er rene bibelsitater – lett tilpasset. Andre gir uttrykk for personlige holdninger til det kristne budskap. Her er det ikke snakk om rytmisk kristen-pop, men om å bringe frem det evangeliske budskapet i hverdagen og hvordan de to hovedpersonene opplever sitt kristne engasjement. Begge virker overbevisende i sine tolkninger av tekst og melodi.

Lydmessig er platen – som er innspilt i studioet til Thore Vidar Smith Fredriksen – svært god. willy henriksen

Sandefjord Blad 30.april 2002

Helårsdrift: Kristin og Håkon Stensvold på Rimstad satser – som de første i Norge – på helårsdrift i gulrotåkeren.

Foto: SVEIN ANDRÉ SVENDSEN

Foto: SVEIN ANDRÉ SVENDSEN

Helårgulrot: Nå dekkes jordene med halm for å holde gulrøttene friske og klare for opptak hele året – f.v. Stanislaw Matusik, Håkon Stensvold, Kristin Stensvold, Uffe Mogensen og Brian Lauersen.

Gulrot skal overvintre under halm

Håkon Stensvold på Rimstadmoen vil levere nyplukkede gulrøtter hele året

Gulrotopptaking blir ikke lenger sesongarbeid. Hos Håkon Stensvold på Rimstadmoen kan det heretter like gjerne skje i februar som i september. Han sats-er nytt – og stort – for at forbrukerne skal få fersk vare. Halm er hemmelig-heten.

Mens kollegene i Lågen-dalen høster gulrot på vanlig måte, pakker Håkon Stensvold den inn. Han dekker med plast, og et tykt lag med halm. Han lagrer på rot, for å kunne høste ut over hele vinteren. – Et nisjepro-

dukt, sier nytenkeren, som i går fikk hjelp fra Danmark for å legge 60 mål under halm.

Han har hamstret mange tonn med halm fra hele Låg- endalen og Tjølling til prosjektet. Rundballer går ikke, den danske maskinen kan bare jobbe med firkanter. Halmen spres i tykke lag, på mellom en halv og én meter. Gulrota må ikke fryse.

For hånd

Når den skal høstes, må det skje for hånd. Håkon Stensvold har kontakt med et larviksfirmas som skal lage et lukket rom. De som tar opp, sitter på en måte inn- endørs, og legger røttene i kasser, som går rett inn i gårdspakkeriet. Der skal gulrøttene legges i 600 grams beger, med egen logo,

og sendes ut på markedet som helt fersk vare. Kvali- tetsvare.

– Jeg har eksperimentert med forskjellige sorter de siste fem-seks årene, og har nå endelig kommet fram til en gulrot som egner seg. Sist vinter testet Bama interes- sen i Drammensdistriktet. Tilbakemeldingene var positive, og nå har jeg fått avtale for levering. Vi opp- lever at gulrotsalget går nedover i Norge, og gross- istene er interessert i at det kommer noe nytt på mark- edet. Selv har jeg alltid ment at vi må jobbe for å forbedre kvaliteten, sier Stensvold.

Idé fra Danmark

Idéen fikk han under et be- søk på Jylland for fem-seks år siden. Der var en gård- bruker i ferd med å bli skikkelig stor ved å benytte denne metoden. Nå har Hedrum-bonden inngått samarbeid med dansken.

– Han har økt volumet hvert år, og dyrker i dag på 3.000 mål. Jeg er takknemlig for å få hjelp. Det lønner seg å få maskinen hans oppover, framfor å kjøpe en selv, mener Stensvold.

Han satses mange penger på den nye metoden, og har søkt utviklingsstøtte fra Statens Nærings- og distriktsutviklingsfond.

– Vi er jo spent, men håp- er at dette skal bli et leve- brød for gården, sier Håkon Stensvold, som driver gård- en Stranda sammen med kona Kristin. Stensvold har vært bonde i 20 år allerede, til tross for at han bare er 38 år gammel.

Gården er på 120 mål, med gulrot som hoved- næring, i tillegg til litt korn. I år regner han med å kunne høste 200 tonn vanlig lager- rot, i tillegg til ca 300 tonn ferskvare.

Fem arbeidsplasser

Han håper at den nye måten å dyrke på skal kunne gi fem arbeidsplasser, i tillegg til hans egen. – Problemet blir å få hjelp til innhøstingen. Nordmenn er lite inter- essert. For øyeblikket har jeg hjelp av 14 polakker. Jeg håper å kunne skaffe ar- beidstillatelse til noen også vinterstid, sier bonden.

Han frykter verken snø eller kulde. – Det er klart – 30 kuldegrader over lengre tid tåler nok gulrøttene ikke. Men så kaldt blir det heller ikke. Og snø blir ikke noe problem, mener Stensvold.

Han satses på at forbruk- erne vil ha hans sprø, saft- ige, friske gulrøtter – stjern- erøtter – ut over vinteren. Litt dyrere blir de nok, men folk ser etter kvalitet. Og det blir det, fra Stranda, mener Håkon Stensvold. Han legg- er til at han har fått mange lykkeønskninger og positive tilbakemeldinger, men at kolleger i landets desidert største gulrotkommune også er litt skeptiske. De er jo redd det skal gå ut over deres egen produksjon.

Elin Evensen

33163057
elin.evensen@op.no

Gulrot i jorda året rundt på Rimstad

*Halm og plast skal hindre frost
– kan høste midtvinters*

Håkon Stensvold på Rimstadmoen skal plukke gulrøtter midtvinters. Mens bøndene ellers i Lågendalen tar opp røtter for fullt nå om dagen, pakker bonden på Stranda dem inn. Ved hjelp av plast og opp til én meter tykt lag med halm, vil han lagre gulrøttene i jorda og ta dem opp når grossisten ønsker det. På den måten kan Stensvold gi forbrukerne ferske, fine gulrøtt-

er gjennom hele vinteren. Prosjektet på Rimstadmoen er det første i sitt slag her til lands. Nytenkeren Stensvold frykter verken kulde eller snø. Han har hamstret halm fra hele Lågendalen og Tjølling. I går fikk han hjelp fra Danmark med å spre den ut. 60 mål gulrot – 300 tonn – skal dekkes.

SIDE 5

Østlands-Posten – onsdag 18. september 2002

Dekkes til: Plast og halm legges over gulrøttene med en spesiallaget maskin.

Satser nytt: Håkon Stensvold satser nytt, og har god tro på prosjektet med gulrottopptak hele året, som han er den første i Norge til å utprøve.

– Politireformen må

Politioverbetjent Tom Langerud synes 50-årsdagen

– Jeg ser på det å bli 50 år bare som en slags «teknisk dato», jeg er kommet dit og jeg har hittil vært velsignet med god helse og kan ikke klage, sier politioverbetjent Tom Mobæk Langerud. Mandag runder han den magiske «grensen».

Jeg tror nok vi hadde den beste tiden, sånn rent politimessig sett, i slutten av 80-årene og begynnelsen på 90-tallet, mener han. – Men vi får la politireformen få litt tid på seg – til å virke, sier han.

Tom Langerud er født og oppvokst i Trysil, men hadde han valgt å bosette seg i Stavern kunne de to barna hans vært ekte søsninger. For bestefar til Tom kom til Stavern allerede på 1900-tallet og faren bosatte seg i Stavern i en lang periode før turen gikk til Trysil.

Tryslingen Tom tok real-skole og framhaldsskole i Trysil, og deretter artium som privatist. Etter militærtjeneste på Jørstadmoen og Onsrud gikk han tilbake til banken der han hadde hatt sommerjobb. Banksjefen mente han burde bli bankmann. Men Tom hadde en kamerat som hadde søkt om opptak på politiskolen uten å komme inn, og Tom sendte likegodt en søknad «nesten på trass» – og fikk plass. Dermed var kursen egentlig staket ut...

Med det sa han også farvel til så vel Trysil som tubaen i skolekorpset, men tok med seg kristentroen og ble aspirant i politiet i Oslo før han tok fatt på politiskolen.

Trives: Politioverbetjent Tom Mobæk Langerud trives godt skranken på Larvik politistasjon. Politireformen mener 50-årin

– Det var fint å bo i Trysil, og jeg var med både i skolekorpset og i Røde Kors Hjelpekorps og hadde mange flotte turer, minnes han. I dag er han ærlig nok til å innrømme at han nok er mer tilhenger av sol og sommer enn skiturer i Trysilfjellene. Men litt skigåing blir det fortsatt, og 50-åringen er flink til å holde seg i form.

– Jeg er med i Betania, synger litt og er med i koret

«Mannpower», forteller den sympatiske politimannen som også har en lang karriere i lensmannsetaten i Larvik bak seg. I dag er han på andre året leder for Kristent Politisamfunn (KPS) som har rundt 250 medlemmer, og i International Police Association (IPA) sitter han som kasserer i lokalaget.

– Lensmannsetaten var en hyggelig tid. Jeg begynte i Larvik i 1978 ved ordensav-

Å få litt tid

er en «teknisk dato»

Foto: JANKE MÜRER

... som publikumsveileder bak ringen bør få litt tid på seg.

delingen, og i 1982 søkte jeg betjentstilling hos lensmann Killi i Hedrum. – Du vet, jeg hadde litt av lensmannsånden fra Trysil i meg og lensmannsmodellen og ikke minst de mange forskjellige oppgavene der fristet – jeg kunne kombinere mer, sier han.

Publikums veileder

I 1996 ble det endringer i politietaten i Larvik, og Langerud kom inn i den admin-

istrative enheten ved daværende Larvik politikammer som lensmannsfullmektig. Fram til 2002 vikarierte han i stillingen som overbetjent, og så kom politireformen. Først ble han beordret som lensmann i avviklingsperioden i juni i fjor og fram til 1. oktober, deretter ble det overføring til Larvik politistasjon og i dag har han funksjon som en av de tre som deler jobben med å ta imot publikum og veilede dem. Dessuten har han fortsatt oppgaver som kjøretøy- og materiellansvarlig og han er brannvernleder.

– Jeg har fram til i dag hatt en flott arbeidsplass. Jeg tror jeg kan telle på én hånd de gangene jeg ikke synes det var moro å gå på jobb, sier han ettertenksomt. Han har bare godord å si om kolleger og tryslingen synes Larvik er en grei by der han har lært å sette pris både på folkene og de store og små tingene, som han sier.

Stortrives på hytta

Når Langerud-familien skal slappe av, drar de til hytta i Fyresdal. Derfra kommer kona Elisabeths aner, og der får Tom Langerud til å gjøre som han vil. – Der kan jeg sitte på verandaen med en kaffekopp og bare nyte stillheten – ingenting er bedre, sier han.

Dagen, på mandag, skal han hedres på politistasjonen slik skikk og bruk er, men da har han allerede lagt bak seg både familieselskapet på lørdag og «åpent hus» på søndag. – Skal det feires, så får vi ta det tri heile dagar til ende, smiler han bak skranken på politivakta.

Janke Mürer

33 16 30 47
janke.murer@op.no

TILBAKEBLIKK

For 25 år siden

21. mars 1978

Motsetningsforholdet mellom eieren og allmennheten på Kongsbakke på Eftang er nå svært tilspisset. Spørsmålet er: Hvilke deler av eiendommen kan anses som utmark etter friluftslovens definisjoner? Nå har det hele kommet så langt at friluftsnemnda i Tjølling ønsker å gå til anmeldelse mot grunneieren dersom allmennhetens ferdsel over eiendommens utmark hindres.

For 20 år siden

21. mars 1983

En Hedrum-mann i 30-årsalderen mistet i går livet ved en ulykke på Løveskogen. Mannen hadde lagt seg til å sove i en campinginnredet bil og ble kullosforgiftet da en gassprimus hadde brukt opp surstoffet i bilen.

For 15 år siden

21. mars 1988

Pål Teien fra Larvik Bueskyttere tok NM-gull for junior i Slagenhallen lørdag. Resultatet hans var så godt at han ville havnet på femteplass i senior-mesterskapet. Også i lagmesterskapet hevdet Larviks bueskyttere seg godt. Her ble det bronse, fattige to poeng fra sølv.

JUBILANTER

Fredag

90 år

Johannessen, Minnie A
Johan Ohlsens G I C
3290 Stavern

Sjorøver: - Gay, synes Thomas Philipin Grinden (3 1/2) som tirsdag var Kaptein Sabeltann.

Banditter på Betania

Pølseespisende sjørøvere og andre skumle typer inntok tirsdag «Betania-skuta»

Det var «farlig moro» på Betania tirsdag kveld. Med pølser, brus, leker og andakt ble våren hilst velkommen i Dr. Holms vei.

Hvorfor vi har karneval her på Betania? Det er fordi vi ønsker å markere at vinteren er over. Vi vil hilse våren velkommen, sier Miriam Aakre, søndagskolelærer på Betania (og for kvelden fe).

Tirsdag stilte mellom 30 og 40 barn fra Betania opp på Karneval i menighetens hus i Dr. Holms vei. ØP kunne observere Supermann, James Bond, sjørøvere, fotballspillere (fra Manchester United, selvfølgelig), indianere, kaniner, prins-

esser (svært mange!), klovner og harepuser.

- Det er viktig med sosialt samvær. Dette er en fin form for «foreldremøte». Jeg tror barn og voksne koser seg. Vi skal ha pølser, brus, leker og kanskje en andakt, sier Miriam Aakre, som forteller at det har blitt en tradisjon å ha en vårfest på Betania.

- Nei! Det er ikke syndig å arrangere karneval. Bibelen sier at vi skal være glade og ha det gøy sammen. Så du trenger ikke være redd det for, forsikrer Miriam Aakre.

Jan Eilert Aakre (uten utkledding), forstander og far til Miriam, er glad for at så mange stiller opp på «partyet», som han kaller det.

- Dette blir en happening fordi det rett og slett er gøy. Eller så har vi et kor som heter «Mini-jubel», og en

gutte- og jenteklubb for de litt eldre. Vi har opplegg med alt fra besøk i svømmehallen, til samlingsstunder her på huset og andre arrangementer, sier Jan Eilert Akre.

Markus Moe

BETANIA

235 medlemmer i Larvik.

Menigheten er 91 år.

Har holdt til i Dr. Holms vei siden 1992.

Driver vanlig menighetsarbeid: møte-

virksomhet, gudstjenester, barne- og

ungdomsarbeid, misjon og egen radio.

Betania er en av 280 pinsemenigheter i Norge.

Landsbasis: Ca. 32. 000 voksne medlemmer, med barna totalt ca. 45. 000.

Særpreget: Legger stor vekt på Den Hellige Ånd.

Oppstart i Norge: 1907/08

Fe: *Miriam Aakre, søndagskolelærer på Betania, er utkledd som den gode fe.*

Prinsesse: *Grethe Marita Pettersen var én av flere prinsesser.*

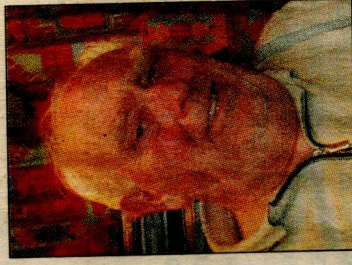

TORS DAG

27. MARS 2003

Lokalavisen for
søndre Vestfold

LOKALT

600 ganger i Bela radio

Kolbjørn Løvdahl hadde et lite jubileum i går. For 600. gang gikk radioprogrammet «God onsdag, Larvik» på lufta. Kolbjørn lager det helt alene.

SIDE 2

Foto: JANKE MUREI

Trofast: Kolbjørn Løvdahl er trofast å finne bak miksebordet i Bela radio. I går sendte han sitt program «God onsdag, Larvik» for 600. gang.

600 ganger «God onsdag, Larvik»

Kolbjørn Løvdahl i Bela radio er blitt en trofast sliter i lokaleteren

600 ganger har Kolbjørn Løvdahl ønsket et velkommen med ordene «God onsdag, Larvik» – radio-programmet som hver onsdag sendes fra Bela radio i Betania.

Han har et trofast publikum som lytter til «det kristne programmet med forskjellige vinklinger», som han uttrykker det. – Jeg fikk denne sendetid-

en for tolv års tid siden av daværende redaktør Oddvar Schjølberg. Jeg visste ikke helt hva jeg skulle bruke sendetida på en time til, men fant etter hvert ut at jeg kunne lese litt fra Bibelen og sende en del musikk. Slik ble det, og slik har det fortsatt. Dette har jeg fått tilbakemeldinger på at lytterne setter pris på, og det er jo hyggelig, sier Løvdahl.

– Men musikken, hvordan klarer du å holde styr etter så mange programmer? – Jeg har samlet en del opp gjennom årene av kristen musikk. Jeg har et stort

arkiv hjemme med gamle 45-plater blant annet, og mye av dette har jeg spilt over på kassetter. Det gjør det lett å finne fram. Og så har jeg vært innom en del loppemarkeder opp gjennom årene og sikret meg plater med slik musikk, sier Løvdahl.

Tar mye tid

– Dette må vel ta tid?

– Jo, men så lenge jeg synes det er moro så går det bra. Det gjør seg imidlertid ikke sjøl, og det går nok med noen timer. I tillegg er jeg med på andre programmer,

blant annet som tekniker i Misionsradioen. Men så har jeg ingen andre verv i menighet heller, sier han.

Det var i 1988 at Kolbjørn Løvdahl kom med i radioarbeid. Daværende forstander i menigheten Betania, Gunnar Harketstad fikk vite at Kolbjørn hadde lyst til å bli med i Betania, og dit var han selvsagt velkommen.

Slo opp radiodøra

– Ganske snart åpnet Harketstad døra til radioen for meg – den eneste betingelsen var at jeg var medlem i Betania. Det var ikke et van-

skelig valg, det, sier Løvdahl.

I starten hadde programmet hans én times sending, i dag er det utvidet til to timer med bibellesning og kristen musikk. – Ja noen få programmer er reprise da, sier han, blant annet var jubileumsprogrammet i dag en reprise fra en gang i 2000. – Du lytter til Bela radio, vi er tilbake om noen få minutter, sier han til lytterne mens ØP intervjuer ham. Ikke mange avbrytelser her nei!

Janke Mürer

33 16 30 47 janke.murer@op.no

Vår kjære omsorgsfulle mor,
svigermor, mormor og olde-
mor

Gunvor Irene Rath Ursin

født 25. nov. 1911
døde den 4. nov. 2002

*«Jeg har stridd
den gode strid,
fullendt løpet,
bevaret troen»*

Aud
Brit-Lajla **Rudolf**
Barnebarn
Oldebarn

Øvrige familie

Begraves fra Pinsemenig-
heten Betania, Dr. Hólmsv.
7, Larvik, den 12. november
kl. 11.00.

Vår alles kjære

Arne Sommer Hansen

født 5. november 1920
døde fra oss i dag

Nanset, 12. oktober 2002

«Takk for alt»

Tanter

Kusiner og fettere

Begraves fra Undersbo
kapell, tirsdag 22. oktober
kl. 12.00. I stedet for blom-
ster ønskes heller en gave til
Nanset Eldresenter.

Min kjære mann, vår pappa,
svigerfar og grandpa

Gregory C. Bretz

født 4. februar 1947
ble brått revet bort

Phoenix, AZ USA
14. oktober 2002

Inger

Lena
Lise René **Sten Raymond**
Lydia **Scott**

Jonathan, Inger Marlene,
Amieé

Begravelsen finner sted i
USA.

Vår kjære mamma og svig-
ermor, vår snille mormor og
farmor, vår søster, sviger-
inne og tante

Grethe C. Hebbæk

f. 19.09.1942

forlot oss uventet i dag.

Yttersølia/Kvelde
15. mai 2003.

«Høyt elsket, dypt savnet»

Lillian
Even **Heidi**
Nina **Ole**
Tor Kristian **Hilde**

Barnebarn

Øvrige familie

Bisettes fra Betania Pinse-
menighet, fredag 23. mai kl.
12.00. Like kjært som
blomster er en gave til MS
Foreningen.

Min kjære mamma og svi-
germor, vår omsorgsfulle
mormor og oldemor, vår
kjære søster, svigerinne og
tante

Gerd Ragnhild Olsen

født 20. september 1925
sovnet stille inn i dag
i troen på sin Frelser.

Nanset, 3. juli 2003

*«Brede rakk ut hånden,
mor har grepet den,
på den andre siden
møtes de igjen.»*

Reidun **Jan**
Heidi og Bjørn
Tom Brede og Mette
Mona og Kjell
Marthe

Rine Jeanett, Sondre,
Benedicte, Brede Nikolai,
Pernille

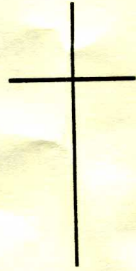
Ester og Arne
(søster)

Håkon Serkland m/familie
Øvrige familie

Min kjære venn gjennom
mange gode år
døde fra meg.

Knut
m/familie

Begraves fra Undersbo

Gerd Ragnhild Olsen

f. 20-9-1925 d. 3-7-2003

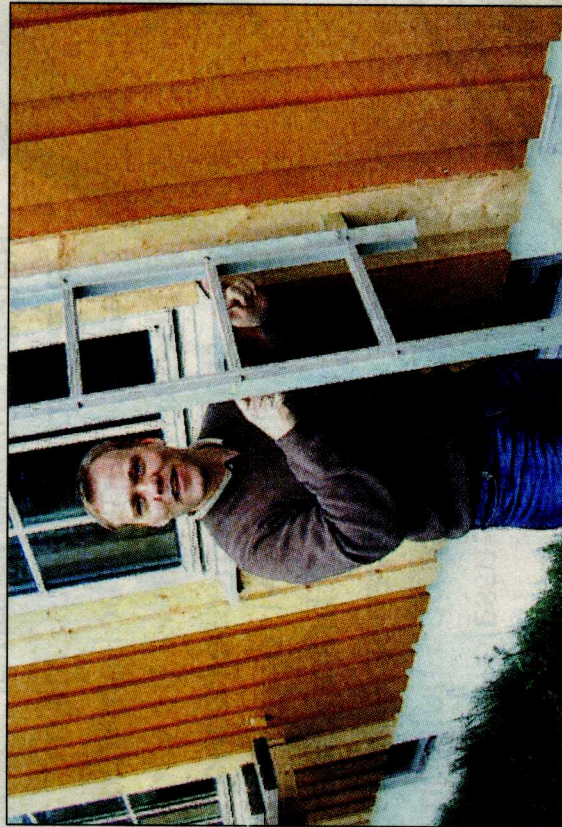
Begravelse

Undersbo kapell

Tirsdag 8. juli 2003

Brannstige – en viktig rømningsvei

Rimelig forsikring: Morten Lindhjem fra Sørlandsstigen i Larvik sier utvendig brannstige både er en rimelig og god forsikring for at liv kan reddes dersom det oppstår brann.

Brannsikkerhet i hjemmet er langt mer enn brannvarsler og brannslukningsapparat. Ikke minst er gode muligheter til å komme ut når ulykken først er ute avgjørende.

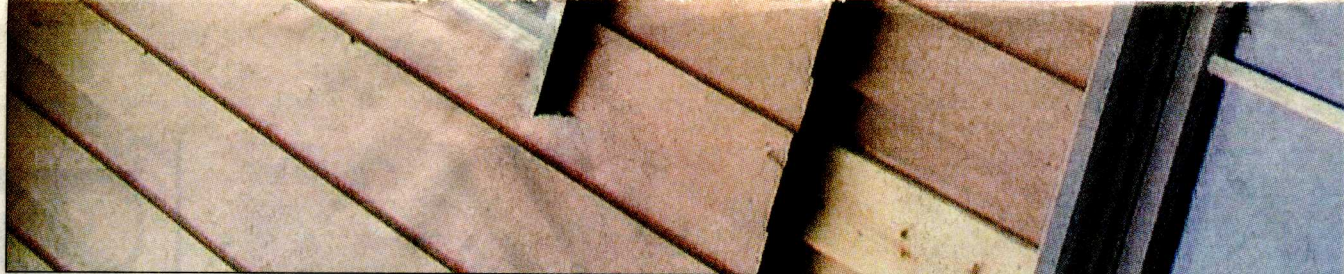
For familien Lindhjem på Gon i Larvik var utvendig brannstige en nødvendighet da soverommene i andre etasje skulle tas i bruk.

- Vi valgte å montere utvendig brannstige fra andre etasje fordi det gir oss trygghet. Nå vet vi at vi kan klare å komme oss ned selv om trappen skulle stå i flammer eller være blokkert, sier Sissel og David Lindhjem til Østlands-Posten.

Familien Lindhjem, som består av Kamilla på 1,5 år, Kathrine på fire år og Ole-Kristian på sju år i tillegg til pappa David og mamma Sissel, har nylig puss- et som huset, og de har bestemt seg for at brannsikkerheten skal

rasjonelt. Da er det viktig at man har fast monterte rømningsveier som man har forsikret seg om at alle kjenner til og som man har testet at virker. Selv om ikke forsikringsselskapene har faste regler for å gi rabatt på premien dersom man monterer en slik stige, så kan det også være mulighet for å få dette. Det er også verdt å tenke på, sier Lindhjem.

Sørlandsstigen startet opp produksjonen av utvendige brannstiger på Skreppestad i Larvik høsten 2003, og leverer stiger over hele landet. Nærmere 2000 stiger er så langt levert og montert. Stigene lages i aluminium, de er lette og er produsert

- Når det først brenner er det for sent å tenke ut en mulighet til å komme seg ut. Hvordan man skal forholde seg må være innøvet på forhånd, og ting må legges til rette for at man lett skal finne fram og komme seg ut. Vi har alltid hatt soverom nede i første etasje, mens vi etter ombyggingen bestemte oss for å sove oppe. To brannstiger har nå blitt et av flere brannsikkerhetstiltak, og dette føler vi gir oss god sikkerhet. Vi har testet med ungdomme, og sett at de to største klarer å komme ut i stigen og ned ved egen hjelp. Nå gjenstår det bare å kjøre brannøvelse hjemme for å sikre at alle i huset kjenner til stigen og til de andre tiltakene vi har gjort. Det er viktig. Når det brenner er det for sent, sier Sissel og David Lindhjem, og de legger til at de føler det trygt å vite at ingen kan komme seg inn via stigen fordi den er innbruddssikkert.

Morten Lindhjem er daglig leder i firmaet Sørlandsstigen i Larvik, og han har levert og montert brannstigen for familien på Gon. Han sier at det finnes mange eksempler på at urvendige brannstiger har reddet liv, og at dette er en svært rimelig forsikring å ha gjort når først en brann oppstår.

- I en brannsituasjon får man panikk og klarer ikke å tenke

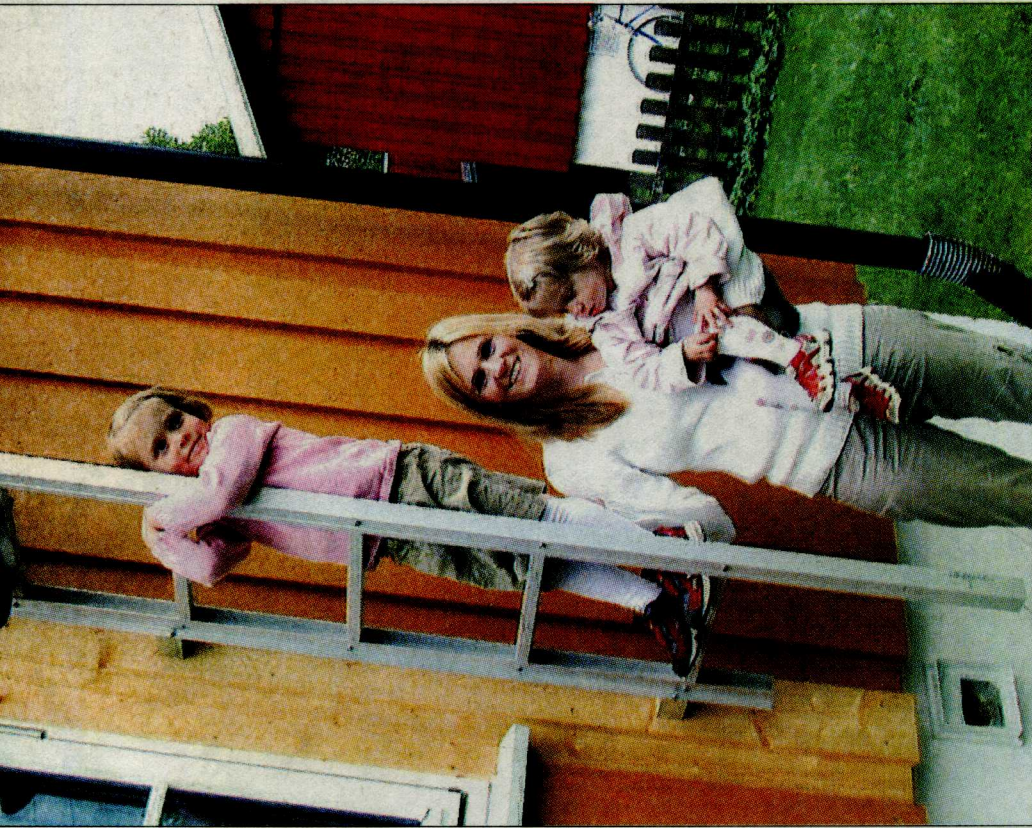
del av husets fasade. Man kan montere stigen selv, men Morten Lindhjem understreker viktigheten av at det må gjøres riktig.

- Plasseringen er viktig. Man bør be om råd hos noen som har kompetanse dersom man ønsker å montere selv. Det er mange useriøse aktører på markedet, og det er viktig at man sjekker at den stigen man kjøper er i henhold til norske og europeiske standarder. Det skal maks være 30 cm mellom trinnene. Er det ikke det, følger ikke stigen reglene, sier Lindhjem.

Morten Lindhjem sier også man nøye må vurdere hvor mange brannstiger man skal montere.

- En stige fra andre etasje er bedre enn ingenting, men ofte vil det være nødvendig med flere stiger. Helst bør det være en stige fra hvert soverom. Alle soverom skal ha to rømningsveier, og vinduet defineres som regel som det ene. Da må man også ha mulighet til å komme seg ned når man har kommet seg ut. En god regel er å tenke på at det er høyere enn man tror fra andre etasje og ned. Tør man selv å hoppe når det er helt nødvendig? Tør barna å hoppe ned? Dette er ting som det er avgjørende viktig å tenke gjennom, sier Morten Lindhjem.

Bjørn-Tore Sandbrekkene

God sikkerhet: For Sissel Lindhjem er det viktig at hun kan være sikker på at alle kan komme seg ut ved brann. Her sammen med døtrene Kathrine, til venstre, og Kamilla.

Gir trygghet: For familien Lindhjem på Gon var utvendig brannstige en nødvendighet da soverommene i andre etasje skulle tas i bruk. Ovenfra: David, Ole-Kristian, Kathrine, Kamilla og Sissel Lindhjem. (foto: Bjørn-Tore Sandbrekkene)

Radiostemmen: Kolbjørn Løvdahl er radiostemmen bak programmet "God onsdag Larvik", og her kjører han program nr. 672 på luften - dagen før han fyller 70 år. (Foto: Janke Mürer)

2/9 - 2004

Radiostemmen bak God onsdag Larvik

– Jeg føler vel at jeg er litt med på å oppdra folk litt, sier Kolbjørn Løvdahl stillferdig. – Jeg får mange gode tilbakemeldinger på at jeg spiller fin musikk og her et bra innhold i programmene.

70 år

Kolbjørn Løvdahl

Kolbjørn Løvdahl er mannen bak radioprogrammet «God onsdag Larvik». I går – dagen før han rundet 70 år – sendte han program nummer 672 på luften fra Bela Radio.

– Han nærmest bor her oppe i studioet, sier noen av de som kjenner Kolbjørn. – Nå skal vi feire dagen hans skikkelig, for det fortjener han!

Hver eneste onsdag mellom 13.00 og 15.00 sender Kolbjørn sitt program, og i tillegg er han på luften på mandagskveldene.

– Om mandagene er det foreningstimer, først for Norsk Luthersk Misjonssamband mellom 20 og 21 på kvelden, og deretter forskjellige foreninger som vil eksponere seg fra 21 til 22. Her er det slike foreninger som Hørselsvernet og Dysleksiforeningen, for å nevne noen, forteller han.

Kolbjørn har holdt på med Bela Radio i mange år nå. – Det

begynte med at jeg var gjest i et program med Gunnar Harketstad i 1988. Jeg ble litt skremt da jeg så radiatorommet, men etter hvert har jeg vel fått et litt annet syn på alle knapper og knotter, ler han. – I sommer fikk vi nytt miksebord her, det var mye nytt i begynnelsen men nå er jeg blitt mer kjent med det, avslører han.

– Hvordan havnet du hos menigheten i Betania?

– Jeg søkte etter et sted å være i kristen sammenheng, og gikk på noen møter i Betania. Der fant jeg meg godt til rette, og ble medlem i 1988. Samtidig åpnet radiomuligheten seg, og siden er det blitt noen programmer med musikk og kristent innhold, ja, sier han.

– Det er lagt opp slik at jeg leser litt fra Bibelen, og legger til musikk fra samlingen min.

– Og den er stor, skjønner vi

– Ja, det er blitt en del, men nå har jeg måttet gå mer over til

bruk av CD-plater, eller gode taper fordi singelplatene mine begynner å bli skikkelig slitt! Nå går jeg litt tilbake i de gamle arkivene og finner noen programmer som jeg kan kjøre i reprise. Det du hører i dag ble for eksempel sendt første gang i 2000.

– Intervjuer du folk også?

– Nei, der melder jeg pass. Jeg liker bedre å preke sjøl enn å intervju andre, det har jeg likt som ikke mot til, sier han med et smil.

Kolbjørn Løvdahl er født og oppvokst i Tjølling, og han har bodd i samme huset i 68 år nå. Det vil si, huset hans brant ned i 2002, så nå har han flyttet inn i et nytt.

Ved siden av den nesten lidenskapelig interessen for radio- og virksomheten innenfor Betania, avslører han at også fotografering ligger hjertet hans nær. – Det har ligget brakk i rundt tjue år nå, men nå har jeg så smått tatt det opp igjen. Der Kolbjørn som slett ikke har noen di-oen på lang tid. En akkurat det er mange lyttere glad for – han har en trofast tilhørerskare.

«Jeg liker bedre å preke sjøl enn å intervju andre, det har jeg liksom ikke mot til»

Janke Mürer

33 16 30 47 • janke.murer@op.no

Vår kjære mor, svigermor,
bestemor, søster, tipp-

Martha Johannessen

født 2. mai 1908

døde fredag 11. dag

Tjølling 28. januar 2005.

Frank
Nelly
Kai

Chiyoko

Barnebarn

Oldebarn

Tippoldebarn

Øvrige familie

Begraves fra Tjølling kirke
fredag 4. februar kl. 10.30.

kuine nemlig
om selve hendelses.

BRUDEPAR

*Vibeke Fauske
og Kjell Runar Almerud.*

m
de
ter
få

R
ik
Inge
net
rum
ned
land
før
nær
RIM
Inge
und
ren
gam
med
ikke

LOKALT

Tips ØP på telefon 800 82000

Referater, bilder, notiser eller nyhetstips sendes til:
E-post: redaksjonen@op.no

USA-kor søker etter vertsfamilier

4. juli skal det store koret fra St. Olaf College i USA konserter i Larvik i forbindelse med feiringen av unionsjubileet. Nå søker Larvik kultursenter etter vertsfamilier for de 80 sangerne. – Koret har besøkt Larvik flere ganger tidligere, og Larvik har gjennom mange år fått et nært forholdt til St. Olaf College, sier kultursjef Odd Terje

Lysebo. – Vi har også flere ganger hatt besøk av korpset fra St. Olaf, og flere musikere fra Larvik har studert ved den berømte skolen. Nå håper jeg vi klarer å ta imot denne gjengen like godt som vi har gjort tidligere.

● Leikvang barnehage hadde i går besøk av politiet. Barna ble fortalt hva politiet gjør på jobben.

Hva mener du?

Hva er jobben til politiet?

Herman Dahl Olsen (5)

- Arresterer tyver. Politiet snakker til de som har gjort noe galt om ikke å gjøre det samme neste gang.

Jonas Larsen (3)

- Snakke med tyver så de ikke skal stjele. Også er de ute på natta.

Helena Andersen (5)

- Dem arresterer tyver.

Isabell Nordby Bakkan (5)

- De fanger tyvene og tar dem bak i bilen.

Kjøreprøven: Alle barna i Leikvang barnehage fikk prøve å ta førerkort i går. Mille Kile Svendsen klarte det med stil. (Foto: Eli Tørud)

Leikvang tok lappen

Ungene i Leikvang barnehage var i går oppe til den store kjøreprøven – og klarte det med glans.

Sebrastriper vet ungene godt hva er. Politimann Tom Langerud vifter med armen og gir tydelig tegn til at han skal over sebrastripene – for å komme over på den andre siden av

veien. Adrian Larsen har fått fart på den lille tråkkebilen, og bråbremsen foran det improviserte gangfeltet inne i Leikvang barnehage.

– Ja, her må alle bilister stop-

pe, sier politikonstabelen litt strengt. Adrian nikker og vinker fotgjengeren forbi, før han trækker videre på parketten.

Det var stor stas å få prøve de små politibilene som politimannen hadde med seg. Alle de små bilistene bestod kjøreprøven, og fikk utdelt hvert sitt

sertifikat med bilde av seg selv og politimannens signatur.

Leikvangbarna lovte at de skulle ta med førerkortet hver gang de skulle ut å kjøre.

Eli Tørud

33 16 30 49 • eli.torud@op.no

I 1844 fikk Norge flagget med den såkalte sildesalaten i hjørnet (to trekkanter med henholdsvis de norske og svenske fargene). Et flagg som utløste en heftig strid - også her i Larvik - i årene fram mot unionsoppløsningen i 1905. Kolbjørn Løvdahl fra Tjølling har bevart et eksemplar av det omstridte flagget. Flagget tilhørte bestefaren, som var fra Sverige, men slo seg ned i Tjølling i 1880-årene.

Det norske flagget

1500: Det har vært en rekke flagg opp igjennom historien. Skikken med bruk av flagg skriver seg fra skipsflåten. Omkring 1500 ble det alminnelig å føre flagg på skipene som kjennetegn på hvilken nasjon de tilhørte.

Til 1814: Under unionstiden med Danmark brukte vi det danske flagget med splitt uten tunge.

● I februar 1814 ble Den norske løve plassert i den øverst firkanten ved stangen.

Etter 1814: Vi bruker det svenske flagget som handelsflagg. Orlogsflagget var det svenske med splitt og tunge, men øverste firkant var rød med et hvitt kryss. I 1818 kom den røde firkanten inn i handelsflagget og.

1814: Etter løsrivelsen fra Danmark kom kravet om eget flagg.

1821: Vi får det norske flagget slik vi

kjenner det i dag. Det er det danske flagget med et blått (kristent)kors inne i det hvite. Dette ble kongeriket Norges handelsflagg, og fargene er fra frihetens trikolør (frihet-likhet og brorskap).

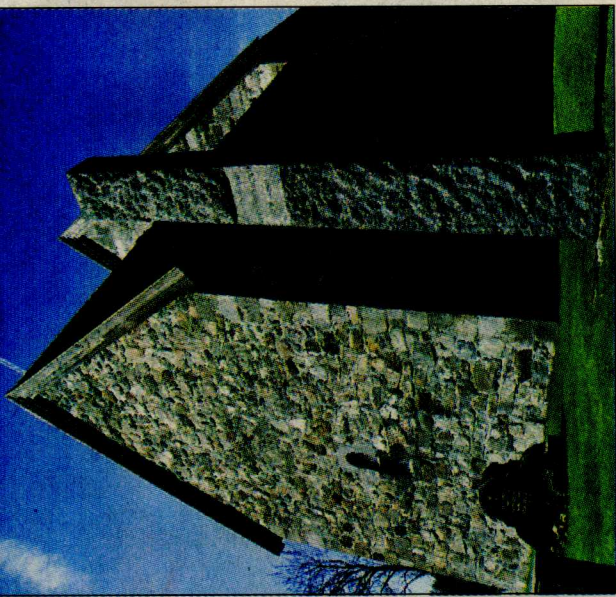
1844: Sildesalaten blir innført. Som handelsflagg ble det «på egen risiko» brukt flagg uten unionsmerke (sildesalaten).

1898: Sildesalaten fjernes fra handelsflagget.

1905: Siden 7. juni har vi det rene norske flagg.

1941: Under okkupasjonen blir det innført en restriktiv flagglov som kun tillot flagging på flaggstang. Det vil si at det ble forbudt å gå i 17. mai-tog og bære flagg eller at de norske fargene på seg.

8. mai 1945: Flagget blir et sentralt symbol på selvstendighet.

Ved Berg gamle kirke står bautaen over Anders Hansen Grønneberg.

Utenfor Tjølling kirke fins bautaen til Iver Hesselberg og Ole Olsen Amundrød.

DØDSFALL

Min kjære Harriet, vår høyt elskede mamma, svigermor, «Mommor» og farmor, vår alles kjære

Harriet Nilsen

født 7. juli 1959,
gikk hjem til Jesus i dag.

Larvik, 30. mai 2005.

*«Så lukker vi deg i hjertet inn
og gjemmer deg innerst inne.
Der skal du fredfullt få bo i våre
sinn som et kjært og
dyrebart minne.»*

Arnfinn

Eva

Kenneth

Roy

Lovise

Daniel

Sara

Barnebarn

Linda og Robert

(foreldre)

Willy (svigerfar)

Søsken, svigerinne, svogere,
nieser og nevøer

Øvrige familie og
gode venner

Begraves fra Betania mandag
6. juni kl. 11.30.

Min elskede Roger, verdens beste sønn, vår kjære gode pappa, bror og barnebarn

Roger Marinius Larsen

født 22. oktober 1972,
døde fra oss i dag.

Larvik/Sandefjord,
25. juli 2005

*«Nå har jeg sluppet fra
sorg og smerte.
Nå hviler jeg trygt
ved Jesu hjerte»*

Janne

Taran og Sverre

Hilmar

Julie

Jonas og Yvonne

Geir og Veronica

(søsken)

Björg og Einar

(besteforeldre)

Øvrige familie

Begraves fra Tjølling kirke
torsdag 4. august kl. 11.30.

Min kjære Marianne,
vår snille og gode mamma,
vår kjære, umistelige datter

Marianne Fjeldheim

født 18. februar 1958,
sovnet stille inn i dag.

Kjose, 1. september 2005.

*«Stille du vandret
tålmodig du led,
nå er du hjemme
hos Jesus i fred.»*

Gunnar

Tor Olav, Anne Marit

Björg og Torbjørn

(foreldre)

Øvrige familie

Begraves fra Kjose kirke tors-
dag 8. september kl. 11.30. Like
kjært som blomster er en gave
til Lindrende enhet, Furuheim.

Klara Margrethe Kolstad

F. 11-12-1920 D. 5-1-2005

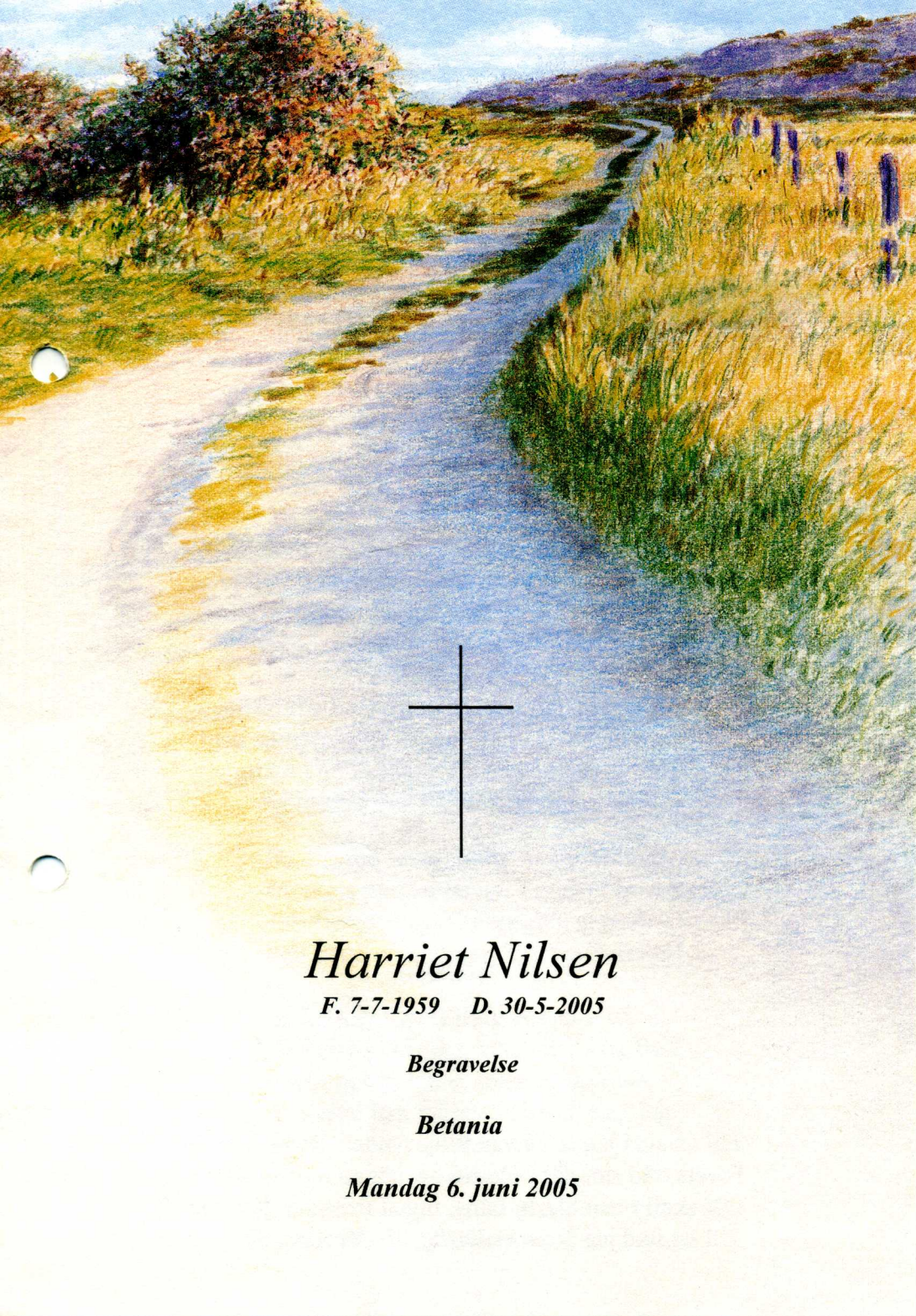
Begravelse

Betania

Tirsdag 11. januar 2005

Lis R. Vindorim

Harriet Nilsen

F. 7-7-1959 D. 30-5-2005

Begravelse

Betania

Mandag 6. juni 2005

Gullbryllup

Ruth og Erik Grinden har vært gift i 50 år. Nå har de tatt gull, og barn, svigerbarn, barnebarn og resten av familien gratulerer.

6/8-05

Hva mener du?

Hva synes du er det beste med sankthansfeiringen?

05

Tommy Haugen
Tagtvedt

- Det er maten det. Og grillinga. Veldig allright med fellesskapet, og hvis vi synger og spiller sammen. Bare synd at vi ikke fikk tent på bålet.

Sylvia-Ann Haugen
Tagtvedt

- Grille og være sammen med venner. Ha det sosialt. Stemningen. Og så er det koselig med bål.

ØP aug 05

Glad i skogen: Fotograf Trond Milett liker Bøkeskogen godt, og nå har han laget en utstilling med bilder han har tatt der. (Foto: Gro MeeTeigen)

Glad i Bøkeskogen

I over to år har fotograf Trond Milett tatt bilder i Bøkeskogen. Nå stiller han ut bildene i galleriet i 2. etasje på Joy Luck i sentrum. Trond Milett har vært aktiv fotograf i mer enn 30 år, og har hatt deltatt på en rekke utstillinger. Blant annet Vestfoldkunstnernes sommerutstilling. Nå viser han fram bilder som han har tatt over en toårs periode i Bøkeskogen.

- Den roen og stemningen man får når man går i Bøkeskogen er helt spesiell, sier Milett.

Han forklarer at han har konsentrert seg mest om vår, høst og tidlig sommer i motivene sine.

- Jeg har jobbet mye med hvert enkelt bilde. Det er viktig at bildene uttrykker noe. Noe andre kan ha glede av å se på.

- Jeg har lagt vekt på god teknikk. Det gjør et godt bilde enda bedre, legger fotografen til.

Milett's utstilling har bare naturbilder. Han tror motivene hans passer godt, fordi Bøkeskogen ligger i Larvikfolks hjerter.

- Selv er jeg veldig glad i Bøkeskogen.

Gro Mee Teigen

Marianne Fjeldheim

F. 18-2-1958 D. 1-9-2005

Begravelse

Kjose kirke

Torsdag 8. september 2005

Familie kjær: For Erik Grinden (75) har det vært familien og menigheten som har kommet først. (Foto: Ida C. Freng)

En familiekjær og reiseglad innflytter

Opprinnelig kommer han fra Kolbotn, men etter 57 år i Larvik regner Erik Grinden seg nærmest som larvikenser. For dagens jublant har familien og menigheten alltid vært viktig, og i dag fyller den aktive pensjonisten 75 år.

75 år

Erik Grinden

Erik Grinden kom til distriktet i 1948. Først bodde han i Stavern, men i 1962 flyttet han til Larvik.

– Jeg begynte som visergutt i bedriften Uinitor, men den byttet navn mange ganger i løpet av de 51 årene jeg jobbet der, sier Grinden med et smil.

Opp gjennom årene hadde han mange ulike oppgaver, og var både kontrollør og dreier før han endte opp som arbeidsleder. Da het bedriften Lincoln Norweld.

Han var bare 18 år da han kom til byen, og det var her han etter noen år fant sin kone.

– Nå har vi fire barn og åtte barnebarn. Bortsett fra den ene datteren vår og hennes familie i Porsgrunn bor alle i Larvik, forteller Grinden.

Han trives godt i her, og har ingen trang til å flytte innover mot ungdommens trakter igjen.

– Nei, etter over femti år i Larvik må jeg vel kunne si at jeg føler meg som en larvikenser, sier Grinden.

Jubilanten har alltid vært en aktiv mann, og ved siden av familien er det spesielt en ting han har viet sin tid til, nemlig pinsemenigheten Betania.

– Jeg var med å starte Belaradio i sin tid, og jeg har sittet i Eldsterådet noen år, sier Grinden.

I tillegg har han også vært leder i menigheten i en periode, på en tid da de ikke hadde noen pastor.

– Menigheten har vært en del av livet, noe jeg har funnet stor glede i. Det har liksom vært familien og menigheten helt siden vi giftet oss, sier han.

Det er en sprek jublant som tar i mot Østlands-Postens utsendte hjemme i stua, og han har en fin glød i huden.

– Vi kom hjem fra Gran Canaria på lørdag skjønner du, sier Grinden.

Hver høst og hver vår pakker ekteparet kofferten, og reiser til sydligere strøk.

– Vi hadde ikke så flott vær denne gangen, men det var det varmt og godt selv om det var skyet, sier han.

Benidorm i Spania er av favorittstedene, for det var det første stedet de dro da de begynte å reise utenlands for nesten ti år siden.

– Siden har vi vært på Kreta, Tenerife, Lanzarote, Israel og Gran Canaria. Det er jo moro å se litt forskjellige ting, smiler Grinden.

Dagen er allerede feiret med familien, for to av familiemedlemmene i Porsgrunn har også bursdag i desember.

– Vi tok en stor feiring der, i stedet for å dele det opp i tre feiringer. Alle er jo så travle før jul, sier Grinden.

Litt mer feiring skal det likevel bli plass til. I dag skal ekteparet ha åpent hus for venner og bekjente, og de håper mange vil ta turen innom for en kaffetår og litt kake.

Ida C. Freng

33 16 30 47 • ida.freng@op.no